

Tiny Fisscher

‘Ik heb mijn maskers afgezet: alle emoties die opkomen, mogen er zijn’

BODY

“De relatie met mijn lichaam is de afgelopen maanden flink op de proef gesteld. Op 10 januari had ik een afspraak met een vriendin. Het was glad buiten, dus ik liep heel voorzichtig. Toch gleed ik onderuit. Ik viel en wist meteen dat het mis was: mijn pols deed vreselijk veel pijn. Met de taxi ben ik naar het ziekenhuis gegaan, en inderdaad bleek het een complexe breuk. Ik was enorm in paniek en heb zeeën van tranen gehuild. Van de pijn, maar ook van angst: ik ben rechtshandig en ik ben schrijver. Zou het nog wel goed komen? Ik ben altijd hartstikke blij geweest met mijn lichaam. Maar het moet wel wérken. Er kwam ineens een enorm verdriet in me los. Ook door de schok: gebeurt mij dit? Ik ben redelijk fit en had nog nooit iets gebroken. Dus dit was confronterend. Iemand zei: ‘Maar Tiny, je bent niet alleen een pols; de rest van je lijf doet het wél!’ Dat is waar, alleen heb ik ook last van zenuwpijn, wat heel naar is. Daarnaast ben ik hooggevoelig én heb ik een lage pijngrens: geen beste combinatie in mijn situatie. Controleverlies speelt zeker ook een rol, want ik heb geen enkele invloed op hoe het verder zal gaan. De enige controle die je hebt, is: hoe ga ik hiermee om? Dus daar ben ik me nu op aan het focussen, om hier dan maar het beste van te maken. Geduld proberen op te brengen en naar binnen te keren. En pilates doen op mijn matje thuis: in een ‘vorig leven’ was ik pilates-docent, dus dat komt nu goed van pas.”

MIND

“Nu ik in dit revalidatietraject zit, denk ik vaak: welke boodschap geeft het universum mij? Waarom ben ik stopgezet? Ik voel al een aantal jaar dat ik behoefte heb aan meer ruimte, rust en stilte. Daar begon ik wel steeds meer plaats voor te maken, maar sinds die val kom ik er echt niet meer onderuit. En nu krijg ik dus eigenlijk min of meer een sabbatical cadeau. De eerste maand ben ik weinig buiten geweest, dat vond ik heel fijn. Er kwam enorm veel moeheid uit. Ook nog van de voorgaande jaren, denk ik: mijn man is tweeënhal jaar geleden, na een langdurig ziekbed, overleden aan longkanker. Ik heb tot het laatst voor hem gezorgd, samen met onze lieve dochter. Hoewel ik na zijn heengaan wel de tijd heb genomen om te rouwen, gaat rouw toch in fases. Het is een kronkelpad met veel ups en downs. Schrijven is altijd mijn redding

geweest, mijn uitlaatklep, ook in moeilijke periodes. Dus het was een uitdaging dat ik daar nu niet op terug kon vallen. Ik heb de afgelopen periode mijn maskers afgezet: alle emoties die opkomen, mogen er zijn. Blijkbaar had ik nog veel tranen in me zitten die eruit moesten. Jeetje, wat ben ik een huilebalk geweest. Alles kwam zó hard binnen. Ik heb veel moeten denken aan het verhaal van ‘Alice in Wonderland’, waarvan ik onlangs een hertaling, dus een vertaling inclusief een bewerking, heb gemaakt. De herkenning was groot. Alice moet af en toe flink huilen omdat ze helemaal in de war is en ook omdat ze continu van grootte verandert. Als ze uit een flesje drinkt, wordt ze klein. Als ze een koekje eet, wordt ze groot. Voor mij staat dit verhaal symbool voor je eigen vorm vinden. Ik heb me de afgelopen tijd gerealiseerd dat ik mezelf veel te vaak klein heb gemaakt. Nog los van de grappige synchroniciteit dat ik Tiny heet, dus het Engelse woord voor ‘klein’, hoewel je het uitspreekt als ‘Tienie’, en ik maar 1 meter 63 lang ben. Maar die tijd is voorbij. Vanaf nu ga ik vaker een grootmaakkoekje eten.”

SOUL

“Ik vind het een mooie gedachte dat we misschien niet alleen een mens met een ziel zijn, maar eerder een ziel in een menselijke gedaante. Ik ben niet religieus, ik zou mezelf eerder een agnost noemen die openstaat voor de spirituele wereld. Een van mijn favoriete films is de animatiefilm ‘Soul’. Daarin zie je zielen die staan te popelen om op aarde te komen, dat beeld vind ik zó mooi. Ik vind het fijn om te geloven dat we als ziel in een menselijke gedaante op aarde zijn gekomen om iets te bewerkstelligen, iets wat van betekenis is. Ik heb ooit een geleide visualisatie gedaan en daarin zag ik mezelf op een toneel dansen, voor een publiek van jong en oud, arm en rijk, alle kleuren van de regenboog. De boodschap was heel helder: ik dans voor iedereen. Dat heeft voor mij alles te maken met mijn schrijverschap. Ik schrijf in verschillende genres, voor alle leeftijden. Voor iedereen dus. Ik denk dat ik een verbinder ben, misschien is dat mijn zielsmissie. Contact leggen gaat me makkelijk af, en ik kan verbinding voelen met iemand die ik maar even ontmoet, in een winkel of op straat. Soms is zo’n moment kort en vluchtig, en zie ik diegene nooit meer terug. Maar als ik voel dat er echt even contact is gemaakt, dan word ik daar heel gelukkig van.”

TEKST: YVETTE BAX FOTOGRAFIE: DORITH MOUS

Tiny Fisscher (1958) schrijft al ruim vijftientig jaar boeken voor zowel kinderen als volwassenen. Onlangs kwam haar nieuwste boek 'En nu?' uit, een bundel van filosofische dierenverhalen over verlies, hoop, troost en vertrouwen. Tiny heeft een dochter en woont in Amsterdam.